

La veritat sobre les pensions públiques: dades per desmuntar la gran mentida

Ja a la dècada dels 90, l'increment de l'esperança de vida i la disminució de la taxa de natalitat van provocar un allau d'estudis (provinents d'entitats com el BBVA, La Caixa...) que donaven per feta la inviabilitat del sistema de pensions. De seguida, els governs successius van endurir l'accés a la pensió i van allargar l'edat de jubilació. En els darrers anys, hem viscut una nova ofensiva mediàtica i política que pretén fer-nos creure que el sistema públic de pensions és, altre cop, insostenible. Aquest discurs, repetit com un mantra, ha servit novament per justificar retallades, més retards en l'edat de jubilació i la promoció de sistemes privats.

Però, és realment cert? La resposta és rotunda: no.

El sistema públic de pensions, que té l'embrió en el "Seguro de Accidentes de Trabajo" de finals del segle XIX, és hereu del "Retiro Obrero" de 1919 i es va establir com a "Ley General de la Seguretat Social" l'any 1966. Ha funcionat durant més d'un segle, funciona ara i és plenament viable en el futur:

- Més del 90% de les pensions provenen del sistema contributiu públic. Durant anys, hi ha hagut superàvit i destinació de fons a despeses impròpies (com les pensions no contributives).
- Aquest sistema ha aportat milers de milions d'euros a les arques de l'Estat gràcies a les cotitzacions socials.
- Tot i això, el govern es resisteix a fer una auditoria pública del sistema, tal com estableix una llei aprovada per unanimitat al Parlament, impulsada per la Marea Pensionista.

Per què volen fer-nos creure que no és sostenible?

El capital financer i la banca, amb el suport de molts mitjans de comunicació, impulsen un discurs alarmista per desacreditar el sistema públic. L'objectiu és reemplaçar el sistema solidari i de repartiment per plans privats (bancaris i d'empreses) que generin enormes beneficis a les entitats que controlin les inversions.

Ja es planteja allargar l'edat de jubilació fins als 71 anys, ignorant la realitat laboral i la qualitat de vida de les persones treballadores.

Les dades desmenteixen el catastrofisme

El problema no és la despesa social, sinó la manca de voluntat política i un repartiment injust de la riquesa.

Difon, comparteix i organitza't.

Hi ha alternatives viables:

- Augmentar els salaris.
- Reduir l'atur.
- Millorar la fiscalitat.
- Fer pagar més als que més tenen.

Es calcula que només caldria un increment del 2,4% del PIB en transferències de l'Estat per garantir totalment el sistema.

També és important assenyalar que diferents estudis recents (com un d'UCLM) asseguren que les pensions són un motor invisible del país, ja que són responsables de més del 7% del consum total i, per cada euro dedicat a pensions, més de 45 cèntims retornen a la hisenda pública (via IRPF, IVA i cotitzacions).

A més, la millora de l'ocupació i dels salaris incrementaria els ingressos per cotitzacions.

Què podem fer?

Cal desmuntar el relat fals amb arguments i dades. Aquí en teniu alguns:

1. Les pensions públiques no estan en risc per falta de diners, sinó per decisions polítiques interessades.
2. Garanteixen una cobertura universal, no només per a qui pot pagar.
3. Són sostenibles si es posa tota l'economia al servei del seu finançament.
4. El sistema de repartiment és just, solidari i redistributiu. Obliga a estalviar i protegeix fins i tot qui no podria fer-ho per si mateix, a més de funcionar com a motor d'inèrcia de l'economia nacional.
5. Cal exigir transparència i una auditoria pública, tot i que probablement no s'hi trobarien forats econòmics greus.
6. Per reforçar el sistema, cal una reforma fiscal valenta que:
 - ✓ Elimini el frau fiscal i l'economia submergida.
 - ✓ Tanqui les vies d'elusió fiscal de les empreses i les grans fortunes.
 - ✓ Lluiti per l'increment decidit dels salaris i les cotitzacions.

No podem permetre que ens robin el futur amb mentides.

Les pensions no són una càrrega: són un dret guanyat amb dècades de treball i lluita col·lectiva.